

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2020 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko D. K. o zapłatę kwoty 444,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wskazanych w pozwie kwot i dat do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych tytułem zapłaty za świadczone przez powódkę na rzecz pozwanego usługi w zakresie wywozu odpadów stałych komunalnych.

Nakazem zapłaty z dnia 20 kwietnia 2020 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W toku postępowania na skutek niemożności doręczenia pozwanemu korespondencji pod adresem wskazanym w pozwie Sąd zawiesił postępowanie, a następnie na skutek wniosku o podjęcie postępowania i ustanowienie dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 r. ustanowił dla pozwanego kuratora w osobie radcy prawnego M. K..

Kurator pozwanego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu. Wniósł o przyznanie wynagrodzenia na swoją rzecz. Kurator podniósł, że powódka nie wykazała, że wynagrodzenie ustalone w oparciu o cenę jednostkową wskazaną w fakturach Vat jest zgodne z umową, gdyż jak wynika z umowy należność miała być naliczana na podstawie obowiązującego cennika usług powoda po zaakceptowaniu przez pozwanego po doręczeniu cennika przez powódkę w terminie 1 miesiąca przed jego zastosowaniem. Podniósł, że powódka nie wykazała, iż w dacie wystawienia faktur obowiązywał cennik z ceną jednostkową za wywóz 1 m³ odpadów komunalnych w wysokości 124 zł netto, który został zaakceptowany przez pozwanego. Kurator podniósł nadto, że przedłożone wraz z pozwem faktury nie dotyczą umowy zawartej z pozwanym, gdyż został w nich wskazany numer umowy (...), a umowa łącząca strony nosi numer (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powódka na podstawie umowy zawartej w dniu 11 października 2012 r. świadczyła na rzecz pozwanego usługi w zakresie wywozu odpadów stałych komunalnych o kodzie 20 03 01 (odpady komunalne niesegregowane), raz w tygodniu z pojemnika o pojemności 110 litrów podstawionego przez powoda w miejscu wskazanym przez pozwanego w S., przy ul. (...).

Zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 1 mowy rozliczenia za wykonane usługi objęte przedmiotem umowy były dokonywane w okresach miesięcznych w oparciu o obowiązujący cennik usług zleceniobiorcy po jego zaakceptowaniu przez zleceniodawcę. W przypadku zmiany cennika powódka była zobowiązana do dostarczenia cennika w terminie 1 miesiąca przed jego zastosowaniem.

Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy pozwany był zobowiązany regulować należności za wykonane usługi przelewem na konto wskazane w fakturze w ciągu 14 dni od daty wystawienia faktury. Strony zawarły umowę na czas nieokreślony z możliwością jej rozwiązania przez każdą ze stron po uprzednim miesięcznym wypowiedzeniu na piśmie, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. Należność za świadczone przez powódkę na rzecz pozwanego usługi była naliczana w oparciu o obowiązujący cennik usług stanowiący Załącznik nr 2 do umowy.

Następnie powódka listem zwykłym powiadomiła pozwanego o zmianie cennika i w związku z powyższym wzroście stawek wynagrodzenia za usługę wg stawki 124 zł miesięcznie. Pozwany nie wniósł zastrzeżeń do zmienionego cennika i opłacił część faktur wg wyższej stawki.

Usługi wywozu odpadów powódka wykonała bez zastrzeżeń i bez uwag ze strony pozwanego.

Powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury:

- nr (...) z dnia 31.05.2018 r. na kwotę 58,92 zł, termin płatności: 14.06.2018 r.,
- nr (...) z dnia 30.06.2018 r. na kwotę 58,92 zł, termin płatności: 14.07.2018 r.,
- nr (...) z dnia 31.07.2018 r. na kwotę 73,66 zł, termin płatności: 14.08.2018 r.,
- nr (...) z dnia 31.08.2018 r. na kwotę 58,92 zł, termin płatności: 14.09.2018 r.,
- nr (...) z dnia 30.09.2018 r. na kwotę 58,92 zł, termin płatności: 14.10.2018,
- nr (...) z dnia 31.10.2018 r. na kwotę 73,66 zł, termin płatności: 14.11.2018 r.,
- nr (...) z dnia 31.12.2018 r. na kwotę 14,73 zł, termin płatności: 14.01.2019 r.,
- nr (...) z dnia 31.01.2019 r. na kwotę 29,46 zł, termin płatności: 14.02.2019 r.,
- nr (...) z dnia 30.04.2019 r. na kwotę 29,46 zł, termin płatności: 14.05.2019 r.

Faktury i pozostała korespondencja do pozwanego wysyłane były pod wskazany przez pozwanego w umowie adres w S., przy ul. (...).

Dowód:

- wydruk z (...) dot pozwanego k.9,
- umowa na wywóz odpadów komunalnych z dnia 11.10.2012 r. wraz z załącznikiem nr 1 i załącznikiem nr 2 k.10-13,
- faktury k.14- 22v, 78-80;
- wydruk wpłat dokonanych przez pozwanego k. 81;
- zeznania świadka T. D. k. 89-90v.

Pozwany nie zapłacił należności za świadczone na jego rzecz usługi, na które opiewały ww. faktury Vat, wobec czego wezwaniem z dnia 16 października 2019 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty w wysokości 444,23 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany nie ustosunkował się do wezwania ani nie zapłacił na rzecz powódki niniejszej kwoty.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty nr (...) z dnia 16.10.2019 roku wraz z stwierdzeniem nadania listem poleconym k.23-24,
- zeznania świadka T. D. k. 89-90v.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie wynikał z przedłożonych przez powódkę dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana, strony natomiast częściowo wyprowadzały odmienne wnioski. Na zasadzie domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.) sąd ustalił, że powódka zawiadomiła pozwanego o podwyższonej stawce miesięcznej za świadczone usługi, jako że z zestawienia wpłat pozwanego wynikało, że dokonał zapłaty za część faktur nieobjętych sporem według tej wyższej stawki. Jako szczerze i prawdziwe sąd ocenił zeznania przesłuchanego w sprawie świadka T. D.. W szczególności brak było podstaw do zdyskredytowania zeznań świadka w zakresie nazewnictwa – numeracji umów i numeru klienta/relacji, sposobu powiadamiania klientów listem zwykłym o podwyższonych stawkach za usługi, sposobu wyliczania opłat za wywóz odpadów proporcjonalnie do tego, ile razy w miesiącu były one wywożone.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług - w zakresie wywozu odpadów stałych komunalnych z adresu nieruchomości wskazanej przez pozwanego w S., przy ul. (...), do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Dlatego podstawą uwzględnienia całości żądania powódki jest przepis art. 734 § 1 k.c. oraz przepis art. 735 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Kurator pozwanego nie zaprzeczył, by strony łączyła umowa dołączona do pozwu. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zasadniczo do tego, czy sporne faktury VAT zostały pozwanemu doręczone, a objęta nimi należność zasadna.

Ciężar dowodu, wobec stanowiska kuratora pozwanego, obciążał powódkę (art. 6 k.c.). Analiza zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji ustalonego stanu faktycznego wskazuje, że powódka sprostała temu obowiązкови. Powódka wykazała, że wysyłała pozwanemu sporne faktury, jak również zawiadomienie o zmianie stawek za wynagrodzenie, listami zwykłymi pod wskazany przez pozwanego w umowie adres. Część z faktur nieobjętych sporem według wyższej stawki wynagrodzenia miesięcznego pozwany do pewnego czasu opłacał. Powódka nie obciążała pozwanego ponad miarę, faktury uwzględniają rzeczywistą ilość wywozu odpadów z adresu posesji wskazanej przez pozwanego. Jeżeli opady były odbierane rzadziej niż raz na tydzień, np. raz czy dwa razy w miesiącu, to należność za usługę uwzględnia tę okoliczność i jest proporcjonalnie niższa, co zostało dostatecznie wyjaśnione zeznaniami świadka powódki.

Kwestie proceduralne, mające znaczenie dla skuteczności doręczeń pism w toku niniejszego procesu - niepodejmowanie pism sądowych i procesowych pod ujawnionym adresem dla doręczeń, czy też zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej, wyjazd pozwanego za granicę i nieznanie w toku procesu adres pobytu, uzasadniająca ustanowienie pozwanemu kuratora procesowego, nie miały znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy na korzyść powódki. Nie należy bowiem mylić skuteczności doręczeń wg k.p.c. ze skutecznością złożenia oświadczeń woli wg k.c. Zgodnie z poczynionymi ustaleniami wezwania do zapłaty spornych faktur nadano do pozwanego listem poleconym pod wskazanym przez pozwanego w umowie adresem (k. 23-24). Pozwany nie wskazywał powódce innego adresu do doręczeń. Pozwany miał zatem możliwość zaznajomienia się z treścią wszystkich kierowanych doń dokumentów (art. 61 k.c.). W szczególności pozwany nie odesłał pozwanej spornych faktur bez księgowania, nie ustosunkował się do wezwania do zapłaty. Z tych przyczyn sąd przyjął, że pozwany wiedzę o wystawieniu spornych faktur i wysokości swojego zadłużenia rzeczywiście poznał, a odbyło się to najpóźniej w dniu doręczenia pozwanemu ww. wezwania do zapłaty należności wynikających ze spornych faktur datowanego na 16 października 2019 r.

Roszczenie odsetkowe od kwoty 444,23 zł, na jaką opiewały sporne faktury, znajduje podstawę prawną w treści art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie,

co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Z tych przyczyn Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego całą dochodzoną kwotę wraz z odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu.

W pkt II sentencji sąd przyznał r.pr. M. K. kwotę 90 zł tytułem wynagrodzenia w związku z pełnieniem obowiązków kuratora ustanowionego dla pozwanego, w stawce odpowiadającej stawce minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego, zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 poz. 1800 ze zm. w zw. z § 1 ust. 3 w. zw. z ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z dnia 14 marca 2018 r.).

Na zasądzone w pkt III sentencji na rzecz powódki od pozwanego koszty procesu (art. 98 k.p.c.), złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata od pozwu 30 zł, wydatek na wynagrodzenie kuratora w kwocie 90 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 90 zł, jak również koszty doręczeń przez komornika w kwocie 118,15 zł. Razem 345,15 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)